

ORTUTAY PÉTER

GYIMA

– Tudod, kedves barátom – mondá szelíden és nagy okosan Vili, miközben egy jót húzott sörös poharából kedvenc sarki kocsmájában –, gyakran elgondolkodom azon, amit a múltkor is oly lelkesen hangoztattál. Nem is lelkesen, hanem már egészen vehemensen. Már mint azt, hogy az ember ne a szülőket, a társadalmat, a rendszert, vagy a környezetét hibáztassa, ha nem úgy alakul az élete, ahogy szeretné, mert végül is mindenki a saját sorsának a kovácsa. És ha elront valamit, hát ő a hibás, és nem valaki vagy valami más...

Itt Vili elmélázott kissé, de azért folytatta.

– Igen, biztos igazad van, barátom, de csak úgy nagyjából, általában. Mert ha a nem is az anyyira messzi múltat nézem például, a világháborút, és azt, ami utána jött, azt a bizonyos „felszabadulást”, a sztálinizmust, majd az azt követő enyhébb hruscsovi és brezsnyevi diktatúrát itt nálunk, Kárpátalján, vagy akár az egész szovjet mamutbirodalomban, akkor bizony ellent kell, hogy mondjak annak, amit állítasz. Sőt, engedelmekkel kerek perec kijelentem, hogy azt, hogy ők saját maguk tehetnek arról, ami történt, ne nekem mondd, hanem azoknak a millióknak, akiket ez a rendszer nemcsak anyagilag vagy morálisan tett tönkre, hanem valóságosan is elpusztított. Na és azoknak a hozzátartozóit, a gyerekeit is taccsra vágta. Akik apa nélkül, sokszor a nyomorból, megbélyegezve, mint a nép ellenségeinek gyerekei, vágta neki az életnek. Na, de erről már sokat beszélünk. De még a mélynyomorból is ki lehetett vergődni, mondod. Mert itt van a kis Szabó Jotyá például, a nagy focista, sokszoros szovjet válogatott. Nekem is beszélte róla eleget. Meg jó néhány más, derék ember, aki kommunista rendszer ide vagy oda, mégis csak vitte valamire. Tanár, tudós vagy esetleg kutató lett. Hát igen, ez igaz, és lehet is rajta gondolkodni. De mégis, azért ha jobban megnézzük, hát... Beszéltem neked, ugye, a Petrusz Öcsiről? Vagy arról a hogyishívják asszonykáról, akit minden galiba ellenére végül mégiscsak kiengedtek a lányával Izraelbe? Csinkvettinek hívták itt Ungváron.

– Persze, mondhatod – folytatta Vili, és már intett is a pincérnek a következő két pohár sörért, egy-egy fél vodkával természetesen, hisz anélkül nem lehet mesélni – szóval mondhatod, hogy sokan azért jól éltek, mert ügyesek voltak,

és tudtak alkalmazkodni. Említetted például a volt főnöködet, Baló főszerkesztőt, akitől azt hallottad egyszer, te mondtad, hogy nevetve mesélte mindenkinek: „szeretném látni azt a rendszert, amelyiket én ne tudnám kiszolgálni.” Igen, van ilyen, voltak, vannak és lesznek is olyanok, akiknek csak megszületni volt nehéz. A többi ment magától, mert nem a gerincesek közé születtek. De rendben van, mondd te, ne az ilyen Balókat nézzük, hanem a Szabó Jotyákat inkább, vagy jó, azt a sok rendes embert, aki mégiscsak állta a sarat, megállta a helyét lett-légyen munkás, tanár, orvos vagy akár futballista.

– Igen, itt megállnék és csakugyan elgondolkodnék – mondá ismét nagy okosan Vili. – Mert hát az emberiség zöme mégiscsak rendes, becsületes, dolgozó, és talán nem is megalkuvó még egy kommunista rendszerben sem. És ha így nézzük a leányzó fekvését, akkor minden bizonnyal igazat adnék neked. Csakhogy mindennek ára van, tudod. Kicsi vagy nagy, de ára van. Mert... Most jut eszembe. Tudod, kivel találkoztam a minap? – kérdezte Vili hirtelen és közben egészen furcsán meresztette rám a szemét.

– Nem tudom – mondtam a rend kedvéért. – Honnan tudnám?

– Gyimával – mondta.

– Az meg ki? – kérdeztem.

– Na, ne csinálj úgy, mintha nem tudnád, ki az a Gyima Dubrovszki. Évekig ő volt az egyik legnagyobb sztár itt Ungváron. A mester csapat közepcsatára volt. Minden meccsen rúgott gólt, többet is. Szerették is a drukerek. Ha meglátták, hívták is rögtön egy italra. De ő sosem engedett az invitálásnak. Sportszerűen élt. Vigyázott a rezsimre.

– Ja, az a Gyima – feleltem. – Igen, én is láttam őt játszani akkoriban, elég sokat. Csakugyan jó focista volt. De mi köze neki ehhez a témához, amit most felvetettél?

– Csak annyi – válaszolta Vili a poharát megemelve és a sörét vizsgálva –, hogy találkoztam vele. Régebről is ismertük egymást persze. Nem volt a barátom, de beszélgettünk. Mint most veled. S amit legutóbb mesélt magáról, az életéről, az, ha közelebről nézzük, pont egy olyan emberé, aki úgy boldogult, hogy keményen dolgozott, becsületes maradt, soha nem bántott másokat, se szóval, se tettel, és hát... szóval egy rendes ember. Minden tekintetben az.

– Akkor ezek szerint te is belátod, hogy mindenki a saját sorsának a kovácsa?

– Igen is, meg nem is. Mert mint mondtam fentebb, mi van azokkal a bizonyos milliókkal, akiknek a sorsa nem épp úgy alakult, ahogy szerették

volna? Mert nem hiszem, hogy ők maguk kovácsolták azt úgy, hogy aztán egy munkatáborban valahol éhen haljanak, megfagyjanak?

– Jó, ezt hagyjuk. A történelemnek vannak viharai, és az meg áldozatokkal jár.

– Jó, hagyjuk. Nézzük akkor inkább ezt a Gyimát. Azt, ahogy ő boldogult ebben az életben. Lehetett volna ő is áldozat, persze, de nem lett az. Csak egy kicsit, és főként az elején. Meghallgatsz?

– Csupa fül vagyok – válaszoltam, mert valóban érdekelt, hogy vajon hogy is alakult ennek az egykori kis ungvári sztárfocistának az élete az után, hogy szögre akasztotta a csukáját.

– Szóval nem is olyan rég összefutottam vele valahogy, és meg is hívtam egy zaccos feketére ide a Verchovinába – kezdte Vili a mondókáját. – Elfogadta. Sőt, mint mondta, a szórt is vele, mármint azt a fél konyakot. Aztán többet is, de láttam rajta, hogy nem alkoholistá. Csak a találkozás, no meg az eddigi langyos barátságunk kedvéért ivott, amitől felszabadult kissé, és megeredt a nyelve. Én meg hagytam beszélni őt, mint ahogy te most engem, amit köszönök. És elmondom, amit megtudtam róla.

Gyima úgy két-három éves lehetett, amikor a második világháborúban Nyugat-Ukrajnát, pontosabban vagy inkább más néven Galíciát a szovjet csapatok visszafoglalták a németektől. Gyima valamikor tavasszal született, nem tudja pontosan, mikor, de azt igen, hogy a falu neve Sztárij Ugrinov. Arra is emlékezett, hogy apja pap volt, görög katolikus pap, de azt természetesen nem tudta, hogy pechére Sztjepán Andrijovics Banderának, a nyugat-ukrajnai nemzeti mozgalom vezetőjének egyik bizalmasa, vagyis kétszeresen is fasiszta az akkori háborús időkben a szovjetek szemében: vatikáni bérenc és náci bandita. Így nem csoda, hogy a papát az NKVD emberei rögtön elkapták és minden vizsgálat meg ehhez hasonló fölösleges huzavona nélkül ki is végezték. Anyját a gyermekkel együtt egy marhavagonra tették több más „fasiszta” asszonnyal és gyerekekkel együtt, hogy valahová Szibériába vagy a Kolimára vigyék. De a gyerek valahol Lemberg környékén lemaradt a vonatról. Vagy megszökött, vagy az örök nem figyeltek, és otthagyták egy állomáson, amikor *kipjatokért* (forró teavízért) ment. A lényeg, hogy egyedül maradt három vagy négy évesen. Bőgött is, mint a záporosó, az anyját kereste, akit elvitt a vonat. Valami jó emberek befogadták, nem emlékszik rájuk, de aztán elvitték egy árvaházba Lemberg

valamelyik külvárosában. Hogy mi lett az anyjával, nem tudja. Az árvaházban eleinte sokat betegeskedett, mindenki azt hitte, hogy meghal. De életben maradt. Hogy milyen volt az élet az árvaházban? Nem volt egy leányálom. Nagyon félt a sötétben, amikor leoltották a petróleumlámpát, sokszor volt éhes és fázott, meg is verték a nevelők hol ezért vagy azért, sírt is sokat, de amúgy ki lehetett bírni. Egyszer kapott egy kedves asszonytól egy egész *bulocskát*, zsömlét, friss volt és meleg, és az volt a legjobb, amit egész életében evett, és úgy érezte, jól is lakott. Először életében. Kérdezték, hogy ki fia-borja, de ő csak arra emlékezett, hogy Gyima a neve, és hogy volt egy rokona, akit úgy hívtak, hogy Dubrovszki. Jó, akkor legyen Gyima Dubrovszki. Voltak barátai is az árvaházban, de nem szerette őket, mert verekedtek és loptak. A városban úgy is hívták őket, hogy *zsulyiki*, tolvajok. Aztán tanulni is kellett. Nem szeretett. De sportolni igen. Lehetett kosárlabdázni, röplabdázni, korcsolyázni és focizni. Ő focizni szeretett. Iskolameccseken, iskolabajnokságokon is részt vett. Jó ifjúsági futballista volt. A tíz osztály befejezése után (úgy-ahogy sikerült befejezni) kitétek az árvaházból. Lembergben kezdett dolgozni egy gyárban, mint *stampovcsik*, sajtólómunkás. Utálta. De dolgozni kellett, ha nem akart éhen halni. Egy munkásszállóban lakott. Jobb volt, mint az árvaház. Két vagy három évig dolgozott, és aztán behívták katonának a szovjet hadseregbe. Ez jobban tetszett, mint a gyári munka. Megtanították vigyázzállásba állni, masírozni, tisztelegni, meg mindenre, amit egy jó katonának tudni kell. Egyszer elfelejtett előre tisztelegni az őrmesternek, amiért soron kívül háromszor kellett mosogatni. De volt egy focicsapat is, és már az első meccsen kiszúrta egy tiszt, és átvezényelték egy *szportrotába*.

Ez már maga volt a csoda. Igazi paradicsom. Na, hallod! Masírozni sem kellett, csak focizni. Meg edzeni, néha naponta kétszer is, és játszani. Voltak más sport-századbeli csapatok elleni meccsek, hadseregmérkőzések, és a harmadik, utolsó év elején már a szovjet bajnokság B osztályában játszott a csapat. Már pénzt is kapott érte valamennyit a teljes ellátáson kívül.

Gyima most már egyáltalán nem volt az a típus, aki mindjárt meg fog halni. Erős volt és egészséges, mint a makk, izmos és edzett, és természetesen fiatal. Mondtam már azt is, hogy jóképű? – kérdezte Vili. – Igen, az volt. Szép, magas, sötétszőke és szép arcú fiú volt a Gyima. És természetesen állandóan szerelmes. Minden csinos lányba az volt. Ha meglátott egyet, máris hevesebben vert a szíve, és keményedni kezdett a farka. Amíg a gyárban dolgozott, eljárt rendszeresen a bálba, amit a vallásszabadság nagyobb dicső-

ségére a városi zsinagógában rendezett az illetékes kultúra-osztály, lassúzás közben magához is szorította a lánykakat rendesen, a combjuk közé is igyekezett befurakodni a térdével, ha hagyták, néha még el is élvezett a nadrágba, ha a lány a kemény kukoricacsutkára ráérezve odadörgöltre ágyékát, amit röstellt, mert a nedves vászon aztán a combjához tapadt. Néha találkát is kért némelyiktől, de valahogy ódzkodtak tőle. Egyszer az egyik meg is mondta, hogy miért. „Büdös vagy, *málycsik*,” – mondta neki a lányka. És csakugyan az volt. A munkahelyén csöpögtek a gépek az olajtól, és nemcsak a munkaruháját járta át ez a büdös olaj, hanem a bőrébe is beszívódott, amitől aztán bűzlött is szegény Gyima, mint a városi klozet. Hiába fürdött, mosakodott, és járt el a gőzfürdőbe havonta egyszer, kétszer, az igazság mégis csak az volt, hogy kellemetlen olajos gyári szagot árasztott magából. Még egy év után is látott gyári ténykedésének köszönhető fekete olajos pettyeket a combján a katonaságnál. Csak lassan szűnt meg mindez, és vele együtt a kellemetlen gyári szag is. Ám a katonaságnál is hiába járt el kéthetenként a bálba (ennyi volt engedélyezve kimenőnek), ismerkedni nem igazán tudott a lányokkal. Egyszerűen nem volt elég ideje hozzá, no meg hely sem volt, ahol megtehetette volna azt, amit szeretett volna. Egyszer-kétszer csókolózott ugyan egy-egy csúnyácskával valahol a ház falánál, meg is fogdosta rendesen, amije volt annak a lánynak, de még azt se tudta randevúra rábeszélni. Egy bakával mégsem, gondolhatták a lányok. Úgyhogy maradt az önkielégítés, ha már nagy volt a szükség. Az meg egyre csak nagyobb lett. Gyima már majd megőrült, úgy kívánta a nőt.

Míg egyszer egy rigai meccs után, a Daugavpils Riga is abban a csoportban játszott, amelyikben Gyimáék, az öltöző előtt egy szép fiatal nő várta. Úgy huszonöt-huszonhat éves lehetett, Gyima meg húsz és gyönyörűnek látta. „Maruta Szárdiko vagyok – mondta a nő. – Láttam a meccsen. Nagyon jól játszik. Eljönne velem vacsorázni?” Jaj, szegény Gyima! Ment volna azonnal, szívesen, de nem tehetett. Meccs után hazaindult a csapat. „Akkor hát, mondja meg, mikor tud velem találkozni. Leutazom magához Lembergbe is, ha akarja” – mondta a Maruta, a szép szőke huszonöt éves rigai bombázó. Ezt a mázlit! Naná, hogy akarta.

És egy nap Maruta valóban lement hozzá Lembergbe. Mi az a cirka öt-száz, hatszáz km egy szerelmes szívnek! És Gyimát is elengedte a századparancsnok három napra. Maruta meg bérelt egy szobát egy szállóban valahol az operaház mellett, és három napig el se engedte maga mellől. Órák hosszat szerettek, egymás után, szinte szusszanás nélkül. Gyima is élvezte persze

az első húsz vagy harminc menetet (a szép rigai lány tuti fehérmájú lehetett), de aztán akadt egy kis probléma. Szűz lévén fitymaszűkülete volt, és a makkja úgy megdagadt, mint egy duda, és bizony szeretkezésnél rettenetesen fáj. Maruta ezzel nem törődött. Még egy utolsó búcsúszexet is kért a fiútól a vonatindulás előtt fél órával. Aztán Maruta visszament Rigába, Gyima meg a kaszárnyába a mézes napok után. Tíz kilót is lefogyott. A társai halálra röhhögték magukat, mert lötyögött rajta az egyébként mindig feszes angyalbőr. Még a lába szára is mintha vékonyabb lett volna a *kirzában*. A halálra rémült Gyimát (nem tudta, mitől olyan gyenge, mint egy sápkóros angolkisasszony, meg hogy mi ez a hatalmas piros duzzanat a lába közt, ilyen még sose volt neki) aztán rögtön másnap beutalta a felcser a városi kórházba, ahol egy fiatal és roppant csinos, ruszki kis orvosnő vette kezelésbe. Egy fél perc alatt visszahúzta a fitymát a megduzzadt makkra. Bele se izzadt a lelkem, mert még a homlokát se törülte meg a maszk felett. „Aztán jó volt-e?” – kérdezte még kajánul a fiatal és szép orvosnő a „műtét” után. Gyima őt is azonnal megkívánta, és dagadozni kezdett. Már nem is fáj annyira.

Hogy mi volt ezután? Semmi. Váltottak még egy-két szerelmes levelet Marutával, és Gyima még azt is felajánlotta gavallérosan a rigai lánynak, hogy feleségül veszi, de aztán mégsem volt folytatás. A lényeg azonban lényeg maradt: a katonaságnál mégiscsak sikerült Gyimának a tűzkeresztségen átesni, és megtudni, hogy milyen is az az igazi nagy szerelem.

Aztán leszerelt. És felajánlották, hogy maradjon a csapatnál, persze most már rendes fizetésért, ami akkoriban – bár a Szovjútában hivatalosan sosem volt profizmus – egy gyári melós háromszorosa is lehetett a szovjet bajnokság egy B osztályú csapatánál. Úgyhogy maradt. Most már civilként, jó fizetéssel, teljes ellátással, és mindig egy-két csinosnál csinosabb barátnővel. Hisz ez már járt neki, profi futballista volt. Szeretett és tudott játszani, olyannyira, hogy a kijevi Dinamóban is ült a kispadon két vagy három szezont, sőt válogatott kerettag is volt, ami nem semmi. Hisz tudod, a szovjet válogatott egész története során mindig ott volt valahol a világ éllovasai között, az élbolyban.

Ungvárra meg úgy került a Gyima, hogy amikor a kijevi Dinamónak és a válogatottnak már nem kellett, hát ideszerződött. Többször is hívták ugyanis. Meg is hálálta a bizalmat rendesen. Több győzelmet is köszönhettek neki az ungváriak, mert ontotta a gólokat, ahogy egy középcsatárnak kell. Talán egyszer sem végeztek volna az élen nélküle. Nem tudom pontosan, hány szezont játszott, amíg le nem sérült, eltört a kulcscontja, de sokat. Te

ezt, mint focidrukker, biztos jobban tudod. Engem egyébként Gyima történetének ez a része nem is annyira érdekelt.

– És mi az, ami érdekelt? – kérdeztem.

– Szóval, az, amiről az elején beszéltünk. Hogy mindenki a saját sorsának a kovácsa, vagy sem.

– És?

– Nem tudom. Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Vagy inkább csak részben. Gyimánál például az volt a helyzet, hogy először is rossz helyen született rosszkor. Aztán apját, anyját is elveszítette. De ha történetesen tovább megy a vonattal és az anyjával Szibériába vagy a Kolimára kerül, akkor mi van? Életben maradt volna egyáltalán, hisz már kisgyerekként is sokat betegeskedett? És ott a mínusz ötvenben mi lett volna vele? Focista biztos nem. És Ungvárt sem látja meg soha. Szóval ő rendezte ezt így? Aligha.

– Na, jó. Hagyjuk a filozófiát, a tényeket nézzük. Hogy alakult az élete a focista karrier után? Megállt a saját lábán? Vagy kellett a mankó? Vagy lecsúszott? Erre lennék kíváncsi.

– Látod, ezt se nagyon tudom. Mert látszatra minden jól alakult, számára legalábbis. Bár az, hogy idő előtt lesérült, pech, ami a fociban megesik, nem ritka. De nem csúszott le, mint sokan ilyen esetben. Mert tudok rá példát, nem egyet. Ő számított ilyen eshetőségre is, mármint arra, hogy egyszer abba kell hagyni a focit, nem lehet élete végéig profi futballista. Úgy látszik, tudta, hogy a futballkarrier olyan, mint a kutya vacsorája. Bizonytalan. Ezért meg kell teremteni a hátteret.

– És megteremtette?

– Igen. De ha nem jön közbe egy újabb véletlen, akkor... Ez az, amit sose tud meg az ember.

– Akkor hát mesélj? Mi lett a Gyimával azután, hogy abbahagyta a focit?

– Mint mondtam, focistaként jól keresett, volt pénze, de semmi mása. Se inge, se gatyája, se kutyája, se macskája, de még egy szál lakása sem. Szülei, de még rokonai se voltak, akiktől örökölhetett volna valamit. Mondjuk, egy kéglit legalább. Szóval intézkedni kellett. Hogyan? Több módja is van ennek természetesen, és az egyik a házasság. Ha nincs semmi, akkor úgy nőszülj, hogy hozzon valamit az asszony. Úgyhogy felhagyott a barát-nőikkel, ill. meghagyta azt, akinek volt mit aprítani a tejbe.

– És ki volt az?

– Ismered Ohrjázánszkit?

– Nem. Ki az?

– Most már nyugdíjas, mert nyugdíjazták, de néhány évvel ezelőtt, és évekig, ő volt az Órdalmi Szovhoz gyümölcsösének az igazgatója fele annyi fizetéssel hivatalosan, mint, mondjuk, amennyit akkor a Gyima kapott. De mint tudod, a SZU-ban nem a fizetéséből él meg az ember.

– Persze, hogy tudom. A legnagyobb átok, ami abban a híres orosz filmben is elhangzott, az az, hogy *stob té zsil ná szvoju zárplátu*, vagyis élj meg a fizetésedből. Ami lehetetlen.

– Szóval, ez az Ohrjázánszki sem a fizetéséből élt meg, méghozzá jól, nagyon jól, hanem abból, hogy leszállított. Májusi cseresznyét, őszibarackot, friss epret, szamócát, almát, körtét, mindent, ami ott, abban a szovhozkertben megtermett. És figyelted? Azt mondtam, hogy leszállított. Természetesen annak, akinek kellett. És ő természetesen azt is tudta, kinek kellett. A tanácselnök sógorának, a párttitkár unokájának, a KGB-és fejeseknek... Szóval, értett hozzá. Természetesen elvárta a viszonzást is. No, és ebből szépen megélt. Órdalmán például volt egy kacsalábon forgó kis palotája. És minden egyebe.

– Jó. De mi köze Ohrjázánszkinak Gyimához?

– Csak annyi, hogy van egy Mariska nevű lánya, aki a Gyima barátnője volt. Volt. Mert most már a felesége. Csúnyácska egy kicsit, de a papa gazdag. Vagy inkább ő is csak volt, mármint gazdag.

– Hogyhogy volt? Mi történt vele?

– Csak az, ami a Szozuzában akárkivel megesik, vagy megeshet, akinek sokat jár a szája. Neki meg sokat járt. Arról, hogy ő milyen nagy ember, és mindenkit a markában tart, mert ezt és azt adott neki... Valaki aztán megirigyelte a papa mindenhatóságát, és feljelentette. Oszt jött egy revizor, és annak meg elegendő volt csak egy pillantást vetni a főkönyvre, hogy lásson. Ha a bíróság elé viszi a dolgot, sima tíz év.

– És megúsztá?

– Igen. Mert a revizornak sem volt érdeke, hogy leültesse. Inkább figyelmeztette, hogy azonnal menjen nyugdíjba, de előbb neki is szállítson le ezt meg azt.

– És Gyimáék?

– Mondtam, ugye, hogy azért a Gyima sem esett a feje lágýára. Igyekezett ő is megkovácsolni a saját szerencsáját. Ha azt, hogy valaki tisztességes, és becsületes, és nem lop a szovhozkertből, mert nem ő az igazgató, s így nem is teheti, szerencsének nevezhetjük. Kért a Mariskától, illetve a papától, még amikor az Krózus volt, egy lakást, egy autót, és talán egy kis

pénzt is egy bankbetét erejéig. Egy gyorstalpaló egyetemet is elvégzett levelező úton, hogy azért legyen valamilyen papírja meg szakmája. *Ná vszjékij pozsárnij*, ahogy azt a második anyanyelvünkön mondjuk. Ha meg valamelyik tárggyal nehezen tudott megbirkózni azon a levelező ízén vagy micsodán, vagy nehezen ment valami, mert a tanulás azért továbbra sem volt az erőssége, akkor meg segített a cseresznye-leszállítás, vagy az az egy-két demizson szerednyei, amit a vizsga előtt vitt le a tanárnak, hogy nehogy mán megbuktassa. Úgyhogy most Gyima teljesen független a papától, meg a Mariskától, ha az netalántán válni akar. De rendes lány. Nem válik. Már azért sem, mert gyerek is van kettő.

– Nem tudom, miért történik valami úgy, ahogy történik. De hogy nem ő, az ember, egyedül intézi a sorsát, az biztos. Ámbátor ezt már Ha Nocri is megmondta Pilátusnak, amit Bulgakovnál is olvashatsz, komám, a Mester és Margaritában, ha szeretsz olvasni, és nem félsz attól, hogy korán megöregszel, mert kíváncsi voltál – mondta ki végül Vili nagy okosan a végső szentenciát, és rendelt még gyorsan egy újabb pohár sört. Egy fél vodkával persze, kísérőnek. Nekem is, mert volt türelmem őt meghallgatni.

